

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 09.04.1993, sp. zn. 11 To 59/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:11.TO.59.1993.1

Číslo: 31/1993

Právní věta: Poškozený, ohledně kterého Krajský soud podle § 44 odst.2 tr.ř. rozhodl, že jeho účast nepřipouští, nemůže vykonávat žádná práva, která jinak náleží poškozenému. Nemá právo podat ani odvolání proti rozsudku, kterým nebylo rozhodnuto o uplatnění nároku na náhradu škody, a namítat, že výrok o náhradě škody chybí. Takové odvolání zamítne odvolací soud jako odvolání podané neoprávněnou osobou (§ 253 odst.1 tr.ř.).

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 09.08.1993

Spisová značka: 11 To 59/93

Číslo rozhodnutí: 31

Číslo sešitu: 5-6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Adhezní řízení, Odvolání, Poškozený

Předpisy: 141/1961 Sb. § 44 odst. 2
§ 253 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl podle § 253 odst. 1 tr. ř. odvolání poškozených proti rozsudku Městského soudu v Praze z 3. července 1992 sp. zn. 1 T 10/92.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze z 3. 7. 1992 sp. zn.1 T 10/92 bylo rozhodnuto o vině a trestu ohledně obžalovaného mladistvého M. C., M. O., J. P., mladistvého D. H. a mladistvého D. M. O náhradě škody nebylo tímto rozsudkem rozhodnuto, protože Městský soud po zahájení hlavního líčení rozhodl, že podle § 44 odst. 2 tr. ř. se účast poškozených nepřipouští.

Poškození státní podnik Pražské restaurace a státní podnik v likvidaci Lucerna – Barrandov podali proti rozsudku odvolání. Každý z poškozených v odvolání namítl, že v souladu s ustanovením § 43 odst. 2 tr. ř. uplatnil nárok na náhradu škody způsobené trestným činem, pro který byli obžalovaní uznáni vinnými, a že Městský soud v Praze o tomto nároku rozsudkem nerozhodl. Každý z poškozených proto navrhl, aby napadený rozsudek byl doplněn chybějícím výrokem o náhradě škody.

Vrchní soud shledal, že odvolání obou poškozených je odvoláním podaným neoprávněnou osobou (§

253 odst. 1 tr. ř.).

Postavení a práva poškozeného v trestním řízení jsou upravena především v ustanoveních § 43 odst. 1, 2 tr. ř. Podle § 44 odst. 2 tr. ř. v řízení o trestných činech náležejících do příslušnosti Krajského soudu (§ 17 odst. 1 tr. ř.) rozhodne o účasti poškozeného soud podle povahy projednávané věci. Jestliže soud podle § 44 odst. 2 tr. ř. rozhodne, že se účast poškozeného nepřipouští, má takové rozhodnutí ten účinek, že poškozený nadále nemůže v trestním řízení vykonávat žádná práva, která mu jinak podle § 43 odst. 1, 2 tr. ř. přísluší, a že se o uplatnění nároku na náhradu škody v rozsudku nerozhoduje, a to ani výrokem, jímž by poškozený byl odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních nebo na jiné řízení. Proti rozhodnutí, které soud podle § 44 odst. 2 tr. ř. učiní ohledně účasti poškozeného, není přípustný opravný prostředek. Odvolací soud toto rozhodnutí nepřezkoumává ani z podnětu odvolání poškozeného podaného proti rozsudku.

K účinkům rozhodnutí, jímž soud podle § 44 odst. 2 tr. ř. nepřipustí účast poškozeného, náleží také to, že poškozený, jenž uplatnil nárok na náhradu škody, nemůže proti rozsudku podat odvolání, ke kterému je jinak oprávněn podle § 246 odst. 1 písm. d) tr. ř. pro nesprávnost výroku o náhradě škody, resp. podle § 246 odst. 2 tr. ř. proto, že výrok o náhradě škody nebyl učiněn. Pokud v návaznosti na rozhodnutí soudu, že podle § 44 odst. 2 tr. ř. se nepřipouští účast poškozeného, soud v rozsudku nerozhodne o uplatněném nároku na náhradu škody, nejde o nesprávnost rozsudku, nýbrž o zákonný důsledek uvedeného rozhodnutí učiněného podle § 44 odst. 2 tr. ř.

Z toho vyplývá, že podá-li poškozený odvolání proti rozsudku, jímž nebylo rozhodnuto o uplatněném nároku na náhradu škody, za situace, kdy soud v hlavním líčení podle § 44 odst. 2 tr. ř. nepřipustil účast poškozeného, jde o odvolání podané neoprávněnou osobou.

O takový případ jde i v posuzované věci, v níž Městský soud v Praze, který má postavení Krajského soudu, v hlavním líčení podle § 44 odst. 2 tr. ř. rozhodl, že se nepřipouští účast poškozených. Poškození státní podnik Pražské restaurace a státní podnik v likvidaci Lucerna – Barrandov vzhledem k tomuto rozhodnutí nemohli již vykonávat v řízení práva poškozených a nemohli ani podat odvolání proti rozsudku z důvodu, že v něm chybí výrok o náhradě škody.

Vrchní soud proto odvolání obou poškozených podle § 253 odst. 1 tr. ř. zamítl jako odvolání podaná neoprávněnou osobou, aniž z podnětu těchto odvolání napadený rozsudek meritorně přezkoumal.